

tieosuutta, tienreunapaalut ovat välttämättömiä turvallisen ajon takaamiseksi. Uudenlainen tienreunapaalujen asennusjärjestelmä mahdollistaa paalujen korkeuden vähentämisen puoleen ja niiden asentamisen tukirakenteiden päälle. Paalut ovat siten irrallaan maasta. Tukirakenteita ei asenneta suoraan tienreunaan – kuten tähänastiset tienreunapaalut – vaan ne kiinnitetään kauemmas tiestä uloimmalle pientareelle. Tukirakenne, johon paalu asennetaan, ulottuu paalujen nykyiselle sijaintipaikalle. Muovista tai teräksestä valmistettu rakenne lisää huomattavasti – erityisesti moottoripyöräkuljettajien – turvallisuutta ja vähentää yleisesti loukkaantumis- ja onnettomuusriskiä tieliikenteessä. Uudet tienreunapaalut eivät myöskään häiritse ruohonleikkuuta ja pientareen puhdistustöitä kuten tähänastiset. Kunnat, alueet ja muut teiden rakennuksesta vastuussa olevat tahot voivat siten säästää huomattavasti työn määrässä ja kustannuksissa.

Näiden perustietojen pohjalta esitän komissiolle seuraavat kysymykset:

- Aiotaanko teiden rakentamista ja liikennettä edelleen yhdenmukaistaa lähiaikoina?
- Pyritäänkö EU:n jäsenvaltioiden teiden varustusta lähentämään toisiinsa?
- Voidaanko yllä kuvatut tienreunapaalut ottaa käyttöön Euroopan laajuisesti?

Loyola de Palacion komission puolesta antama vastaus

(14. maaliskuuta 2003)

Komissio aikoo antaa lähikuukausina direktiiviehdotuksen, jossa vahvistetaan jäsenvaltioissa noudatettavat maantieninfrastruktuurien turvallisuuden hallinnointia koskevat vähimmäisvaatimukset. Ehdotuksessa edellytetään erityisesti, että vaaralliset tieosuudet yksilöidään ja ne eliminoidaan ja että toteutetaan turvallisuustarkastus kaikilla Euroopan laajuiseen verkkoon kuuluvilla teillä.

Reunapaaluja on jo asennettu useiden teiden varsille eri maissa. Niillä on myönteinen ”ohjaava” vaikutus ajoneuvoihin, ja ne ovat erittäin tehokkaita yöllä tai näkyvyyden ollessa huono, sillä ne osoittavat liikennöinnille tarkoitettua ja soveltuvaa tiealueen rajat.

Reunapaalut kuuluvat rakennusalan tuotteita koskevan jäsenvaltioiden lainsäädännön lähentämisestä annetun neuvoston direktiivin 89/106/ETY⁽¹⁾ soveltamisalaan. Euroopan standardointikomitean (CEN) on määrä julkaista niitä koskeva yhdenmukaistettu standardi, jossa määritellään Euroopan tasolla EY-merkinnän edellyttämät tekniset vaatimukset. EY-merkintä takaa kyseisten tuotteiden vapaan liikkumisen kaikilla kansallisilla markkinoilla.

Päätös reunapaalujen asentamisesta kaikkien teiden varsille kuuluu kuitenkin jäsenvaltioiden tai niiden infrastruktuurien hallinnoinnista vastaavien viranomaisten toimivaltaan. Tässä vaiheessa ei ole perusteltua ottaa niitä käyttöön yleisesti kaikkialla Euroopassa.

⁽¹⁾ Neuvoston direktiivi 89/106/ETY, annettu 21 päivänä joulukuuta 1988, rakennusalan tuotteita koskevan jäsenvaltioiden lainsäädännön lähentämisestä (EYVL L 40, 11.2.1989).

(2003/C 222 E/240)

KIRJALLINEN KYSYMYS E-0512/03

esittäjä(t): Stefano Zappalà (PPE-DE) komissiolle

(24. helmikuuta 2003)

Aihe: Ammatillinen pätevyys

1. Italian siviilioikeudellisten asioiden pääjohtaja allekirjoitti 23. lokakuuta 2002 määräyksen (julkaisu: Gazzetta Ufficiale, serie generale, nro 261, 7. marraskuuta 2002), jota muutettiin 8. marraskuuta 2002 annetulla siviilioikeudellisten asioiden pääjohtajan määräyksellä (julkaisu: Gazzetta Ufficiale,

serie generale, nro 272, 20. marraskuuta 2002). Torinon polyteknisessä instituutissa kolmivuotisen tutkinnon suorittaneen Italian kansalaisen Marco Cavalleran käyttämä ammattinimike "Ingeniero Tecnico Industrial, especialidad Mecanica" (teollisen tekniikan insinööri, erikoisalana mekaniikka) on tiettävästi tunnustettu Italiassa kyseisen määräyksen nojalla.

2. Nimike on ilmeisesti myönnetty Espanjassa ilman, että sen haltija on lainkaan harjoittanut ammattia.
3. Nimikkeen tunnustaminen merkinnee sitä, että henkilö voi rekisteröityä Italian insinöörirekisteriin (osasto B, teolliset alat) harjoittaakseen ammattia Italiassa.
4. Jos nämä tiedot pitävät paikkansa, Italian kansalaiset voisivat pelkän paperilla tehdyn siirron avulla (kuten Marco Cavalleran tapauksessa) pystyä rekisteröitymään Italian insinöörirekisteriin ammatinharjoittamista varten joutumatta suorittamaan ammattinimikkeen hankkimiseksi tarvittavaa valtion omaa tutkintoa, josta on säädetty Italian perustuslain 33 artiklassa. Tämä on vastoin asiasta annettujen yhteisön direktiivien henkeä ja kirjainta ja vastoin sääntöjä, joiden mukaan ne on saatettava osaksi kansallista lainsäädäntöä.

Voisiko komissio tarkistaa, pitävätkö nämä tiedot paikkansa, ja ilmoittaa, mitä se aikoo tehdä, jos näin on?

Frits Bolkesteinin komission puolesta antama vastaus

(2. toukokuuta 2003)

Arvoisan parlamentin jäsenen esille tuomaan kysymykseen voidaan esittää seuraavat huomiot:

- Insinöörin ammatti kuuluu ammatillisen pätevyyden tunnustamisen osalta direktiivin 89/48/ETY⁽¹⁾ soveltamisalaan. Tämän direktiivin mukaisesti jäsenvaltio ei periaatteessa voi estää yhteisön kansalaisen pääsyä säädeltyyn ammattiin tai kieltää tämän ammatin harjoittamista, kun kyseisellä kansalaisella on alkuperä- tai lähtömaassaan kyseisen ammatin harjoittamiseen vaadittava pätevyys. Marco Cavalleraa koskevasta, 23. lokakuuta 2002 annetusta määräyksestä, johon arvoisa parlamentin jäsen kysymyksensä viittaa, ei käy selvästi ilmi, onko Marco Cavallera saanut espanjalaisen tutkinnon "Ingeniero Técnico Industrial, especialidad Mecánica" Espanjassa suoritettujen opintojen tuloksena vai perustuuko se ainoastaan italialaisen koneenrakennusalan tutkintotodistuksen tunnustamiseen. Edellä mainitussa direktiivissä annetaan säännöt, joiden mukaisesti jäsenvaltio tunnustaa toisessa jäsenvaltiossa suoritettut tutkinnot. Direktiivissä ei siis käsitellä sitä, tunnustaako jokin jäsenvaltio toisen jäsenvaltion päätökset, jotka koskevat sen alueen ulkopuolella hankitun ammatillisen pätevyyden tunnustamista.
- Jos Marco Cavallera on opiskellut Espanjassa ja suorittanut opintojensa tuloksena tutkinnon, jota insinöörin ammattiin pääsemiseksi Espanjassa edellytetään, hänellä on oikeus vedota direktiiviin 89/48/ETY, jotta Italian viranomaiset tunnustavat hänen tutkintonsa ja jotta hänellä on mahdollisuus harjoittaa samaa ammattia Italiassa. Tällöin hänet kirjattaisiin ammattikunnan rekisteriin eikä edellytettäisi, että hän suorittaa Italian valtion kokeen, jota rekisteriin kirjaamiseksi edellytetään Italiassa tutkintonsa suorittaneilta.
- Jos Marco Cavallera sitä vastoin on suorittanut tutkintonsa Italiassa ja Espanjan viranomaiset ovat myöntäneet hänelle espanjalaisen tutkinnon, johon ei liity lainkaan Espanjassa saatua koulutusta ja jonka perusteena on ainoastaan hänen Italiassa suorittamansa tutkinnon tunnustaminen, hän ei voi vedota direktiiviin 89/48/ETY, jotta hänet vapautettaisiin Italiassa kokeesta, jota insinöörirekisteriin kirjaaminen edellyttää. Direktiivillä 89/48/ETY on luotu yleinen tutkintojen tunnustamisjärjestelmä, jonka tavoitteena on, että yhteisön kansalaisilla on pääsy ammattiin ja mahdollisuus harjoittaa sitä jossakin muussa jäsenvaltiossa (vastaanottava jäsenvaltio) kuin siinä, missä tutkinto on suoritettu (alkuperäinen jäsenvaltio). Jos Marco Cavalleran tilanne vastaa edellä kuvattua, alkuperäinen jäsenvaltio on Italia, koska tutkinto on suoritettu siellä, ja Espanjan viranomaiset ovat ainoastaan tunnustaneet kyseisen tutkinnon vastaavuuden espanjalaiseen korkeakoulututkintoon "Ingeniero Técnico Industrial" nähden. Komission näkemyksen mukaan henkilö, joka on jossakin jäsenvaltiossa suorittanut tutkinnon ja joka on saanut vastaanottavassa jäsenvaltiossa tunnustuksen tälle tutkinnolleen, ei voi vedota direktiiviin 89/48/ETY palatakseen alkuperäiseen jäsenvaltioon ja vaatiakseen siellä oikeuksia, jotka eroavat alkuperäiseen tutkintoon liittyvistä oikeuksista.

- Jos Marco Cavallera ei ole suorittanut tutkintoaan Espanjassa siellä saadun koulutuksen pohjalta, Italian viranomaisille ei edellä sanotun perusteella ole direktiivin 89/48/ETY mukaista velvollisuutta tunnustaa hänen espanjalaista tutkintoaan eikä näin vapauttaa häntä Italian insinöörirekisteriin kirjaamiseksi edellyttävästä kokeesta. Ammattipätevyyden tunnustamista koskeva uusi direktiiviehdotus, jonka komissio esitti 7. maaliskuuta 2002, ei muuta tätä tilannetta. Yhteisön lainsäädäntö ei tosin myöskään estä sitä, että jäsenvaltio voi kansallisessa lainsäädännössään soveltaa vaatimuksia, jotka eivät ole näin tiukkoja.

(¹) Vähintään kolmivuotisesta ammatillisesta korkeammasta koulutuksesta annettujen tutkintotodistusten tunnustamista koskevasta yleisestä järjestelmästä 21. joulukuuta 1988 annettu neuvoston direktiivi 89/48/ETY, EYLV L 19, 24.1.1989.

(2003/C 222 E/241)

KIRJALLINEN KYSYMYS P-0530/03

esittäjä(t): Alexandros Alavanos (GUE/NGL) komissiolle

(18. helmikuuta 2003)

Aihe: Kreikan sähkölaitoksen vuokratyöntekijät Ptolemaidassa

Kreikan sähkölaitoksen (DEI) Ptolemaidan toimipisteessä on jo vuosien ajan työskennellyt kymmenittäin urakoitsijan (välittävän työnantajan) palveluksessa olevia työntekijöitä, jotka urakoitsija vuokraa DEI:lle. Urakoitsija voi olla fyysisesti sama henkilö tai eri henkilö kaikkien näiden vuosien ajan, mutta työntekijät työskentelevät koko ajan samoissa tehtävissä, jotka DEI määrittää. Kun otetaan huomioon, että nämä työntekijät tekevät samaa työtä kuin DEI:n vakituiset työntekijät, kysyn komissiolta, kuinka pitkään heidän voidaan katsoa olevan ”määräaikaistyötä välittävän yrityksen määräaikaista työntekijöitä”, jolloin heillä on rajalliset työt ja sosiaaliturvaa koskevat oikeudet?

Anna Diamantopouloun komission puolesta antama vastaus

(20. maaliskuuta 2003)

Arvoisan parlamentin jäsenen komissiolle osoittama kysymys koskee työntekijöitä, jotka ovat jo vuosikymmenten ajan olleet erään työvoimaa välittävän yrityksen palveluksessa ja jotka kyseinen välittäjä on lähettänyt töihin Kreikan sähkölaitokseen (DEI). Yrityksen välittämät työntekijät tekevät samaa työtä kuin sähkölaitoksen vakituiset työntekijät, mutta eivät nauti samasta sosiaaliturvasta ja samoista oikeuksista.

On syytä muistuttaa, ettei komissio voi ottaa kantaa tapauksiin, joissa tosiseikkojen tutkiminen ja määrittely kuuluu kansallisen lainsäädännön piiriin.

Voi kuitenkin olla hyödyllistä tuoda esiin kaksi yhteisön säännöstyyppiä, joilla on mahdollisesti yhteys selostettuun tilanteeseen. Ensiksikin kyseeseen tulee Euroopan ammatillisen yhteisjärjestön (EAY), Euroopan teollisuuden ja työnantajain keskusjärjestön (UNICE) ja julkisten yritysten Euroopan keskuksen (CEEP) tekemästä määräaikaista työtä koskevasta puitesopimuksesta 28. kesäkuuta 1999 annetun neuvoston direktiivin 1999/70/EY (¹) 5 lauseke, jonka mukaan jäsenvaltioiden on toteutettava tarvittavat toimenpiteet perättäisten määräaikaisten työsuhteiden tai työsuhteiden väärinkäytösten estämiseksi. On myös paikallaan viitata komission 20. maaliskuuta 2002 esittämään ehdotukseen vuokratyöntekijöiden työehtoista annettavaksi direktiiviksi (²) sekä 28. marraskuuta 2002 esitettyyn muutettuun ehdotukseen (³). Näiden asiakirjojen 5 artiklassa esitetään vuokratyöntekijöiden ja käyttäjäyrityksen työntekijöiden välistä yhdenvertaista kohtelua koskeva peruseriaate. Periaate on määritelty muutetussa ehdotuksessa seuraavasti: ”Vuokratyöntekijän olennaisten työolojen ja työehtojen on oltava käyttäjäyrityksessä suoritettavan toimeksiannon ajan vähintään samanlaiset, joita häneen sovellettaisiin, jos kyseinen yritys olisi palkannut hänet suoraan hoitamaan samaa tehtävää.” Asiakirja on jo saanut parlamentilta myönteisen lausunnon ensimmäisessä käsittelyssä (21. marraskuuta 2002 annettu lausunto) ja on parhaillaan neuvoston käsiteltävänä.

(¹) EYVL L 175, 10.7.1999.

(²) EYVL C 203 E, 27.8.2002.

(³) KOM(2002) 701 lopullinen.